

SAGA
EGMONT

PAINAJAINEN

David Morrell

SAGA
EGMONT

PAINAJAINEN

David Morrell

David Morrell

Painajainen

Suomentanut Risto Lehmusoksa

SAGA Egmont

Painajainen

Translated by Risto Lehmusoksa

Original title: *Testament*

Original language: English

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1976, 2022 David Morrell and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726636680

1st ebook edition

Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Ensimmäinen osa

1

Sinä aamuna he neljä olisivat yhdessä viimeisen kerran: mies, hänen vaimonsa, hänen tyttärensä ja hänen poikansa. Poika oli vasta vauva, tytär vielä alakoulussa. Sillä ei ollut väliä. Millään ei ollut aikaa myöten. Se iski heihin melkeinpä huvittavasti - mies istui aamiaispöydässä paljaat jalat kylmällä puulattialla ja vilkaistessaan lieden suuntaan näki miten kissa kupsahti maitokuppiinsa. Kissa oli patatyhmä siamilainen. Se halusi nukkua televisiolla kun vastaanotin oli lämmin, mutta se kääntyili unissaan ja putosi usein ja pälyili häkeltyneenä reunan yli sinisillä silmillään. Liekit kiehtoivat sitä niin paljon että toisinaan se hivuttautui liian lähelle palavaa kynttilää ja käräytti viiksensä. Nyt se ei osannut enää edes juoda maitoa. Häntä nolotti kissan puolesta ja hän melkein naurahti kun se yritti kohottautua maidosta ravistellen märkiä poskia. Melkein. Kissan eturaajat antoivat periksi, se lysähti takaisin maitoon ja yhtäkkiä kaikki sen neljä raajaa olivat jäykkiä, nykiviä.

Hitaasti ne rentoutuivat.

Hän rypisti otsaansa, käveli kissan luo ja katseli sitä. Se makasi liikkumattomana kaatuneesta kupista levinneessä lammikossa. Hän nosti sen ylös; kissan painon alta päässyt kuppi keinahti tyhjänä pystyyn. Kissa oli omituisen velto ja painava, sen pää retkotti, sen silmät olivat auki. Hänen kätensä kastuivat sen märästä turkista. Maitoa tipahteli lammikkoon.

- Hyvä luoja, hän sanoi.

Claire ei ollut huomannut, Clairella oli tarpeeksi puuhaa istuttaessaan vauvaa lastentuoliin ja lämmittäessään maitopulloa. Sitten Claire kääntyi, katseli hetkisen hämmästyneenä ja rypisti otsaansa aivan kuten hänkin. – Mutta sehän oli ihan kunnossa kun päästin sen ulos äsken.

– Isi? Mikä Samanthalla on? Sarah kysyi. Hän katsoi tyttärtään, ja Sarah kurkotti tuolinsa selkänojan yli yhä pyjamassaan, pää hivenen kallellaan. – Onko se kipeä? Mikä sillä on? Sarah puhui hitaasti, tyynesti, mutta Sarah siristi silmiään sillä tavalla kuin aina siristi kun oli huolestunut. Kissa oli Sarahin. Ne nukkuivat yhdessä. Sarah oli keksinyt rallatuksen:

Häntäänsä nostaa Samantha
vaikkei sillä ole housuja.

– Kultaseni, sinun on paras mennä huoneeseesi, hän sanoi.

– Mutta mikä Samanthalla on?

– Minähän sanoin että mene huoneeseesi.

Hänellä oli melkoisen selvä käsitys siitä mikä Samanthalla oli. Sehän oli käynyt juuri ulkona, ja hän ajatteli vihaisena paria taloa alempana asuvaa ukkoa joka sekoitti aina heidän kissansa naapurin kahteen siamilaiseen. Ne tappoivat usein punarintoja ja sininärhiä, ja juuri edellispäivänä ukko oli pysäyttänyt Sarahin kun Sarah oli kömpelästi retuuttanut Samantha jalkakäytävällä. – Kuulehan, pikkulikka, pidä kattisi tästä lähtien sisällä talossa, ukko oli sanonut. – Se tappaa minun sieviä lintusiani, ja kissoille jotka tappaa lintuja minä teen sillä tavalla että tartun niskasta kiinni ja pistän säkkiin ja sidon säkinsuun pakoputken pään ympärille. Tai odotan että ne tulee puutarhaani ja ammun ne sitten. Sarah oli juossut kotiin ja rynnännyt kellariin ja yrittänyt piilottaa

kissan komeroon. Ukko ei ollut edes aukaissut ovea kun hän oli mennyt puhumaan ukon kanssa.

- Mitä sinä teet? Claire kysyi.

- Se ukon perhana tietysti. Tutkin onko sillä haavaa missään.

Mutta haavaa ei ollut. Eikä ollut mitään muutakaan merkkiä siitä että ukko olisi jollakin tavalla vahingoittanut kissaa. Hän ei jaksanut käsittää. Mikä helvetti oli tappanut sen?

- Ei sinun tarvitse syytellä vanhusta, Claire sanoi. - Sehän on voinut olla mitä hyvänsä.

- Mitä esimerkiksi? Viitsitkö sanoa.

- Mistä minä tiedän? Se oli kuusitoista vuotta vanha. Ehkä se vain sai halvauksen.

- Ehkä. Onhan se mahdollista. Mutta hän ei vain voinut olla ajattelematta ukkoa.

Sarah seisoι hänen vieressään ja itki; vauva alkoi parkua omassa korkeassa tuolissaan. Hän vei kissan pois näkyvistä kellarinportaille, palasi ja piteli Sarahia harteista.

- Kas niin, kullannuru. Yritähän nyt syödä murosi ja unohtaa koko asia.

Mutta Sarah ei halunnut liikahtaa, ja kun hän nosti Sarahin tuoliin Sarah vain kääntyi katsomaan kellarin ovelle. Hän sai Sarahin tarttumaan lusikkaan vain teeskentelemällä ettei uskonut että Sarah oli jo niin iso että osasi itse laittaa muroannoksensa.

- Kiltti tyttö. Isä rakastaa sinua.

Vauva ei ollut vielääkään lakannut parkumasta. Sen kasvot olivat kurttuiset ja rumat kun Claire otti sen vauvantuolista ja istuutui pöydän ääreen syöttämään sitä pullosta. Claire painoi tuttia rannettaan vasten tarkistaakseen ettei maito ollut liian kuumaa.

- Aamiaisen jälkeen minä vien kissan eläinlääkärille, hän sanoi Clairelle. - Aion hitto vie ottaa selville mitä oikein

tapahtui. Ukko pyöri jatkuvasti hänen mielessään. Myrkkyä ehkä. Eikö ukko ollut voinut jättää jonnekin palan myrkytettyä lihaa tai kalaa tai jotakin.

Maitoa vaikkapa.

Sarah yritti nostaa raskasta kannua ja kaataa tilkan maitoa murolautaselleen, maitoa läikähti pöydälle, eikä hän ajatellut enää ukkoa, hän ajatteli Kessiä, heidän tapaamistaan kahdeksan kuukautta aikaisemmin ja sitä mitä Kess oli sanonut ihmisten myrkyttämisestä. Hyvä jumala, ei kai sentään. Ei kai edes Kess olisi voinut toteuttaa sitä käytännössä. Hän syöksähti tarraamaan Sarahin käteen, esti Sarahia viemästä lusikallisen suuhunsa, sanoi tiukasti Clairelle: - Pojan pullo. Älä. Mutta oli jo myöhäistä. Claire oli työntänyt tutin vauvan suuhun, ja vauva yskähti kerran ja jäykkeni.

- Myrkky, Kess sanoi - on ihanteellinen ase. Sitä on helppo hankkia. Se erityinen laji jota tarvitsette on todennäköisesti valmiina lähimmän taimitarhan hyllyllä, odottaa vain tislausta. Sitä on vaivaton antaa. Jokaisenhan täytyy syödä ja juoda. Kess luutteli kohtia sormillaan, Kessin siloinen miellyttävä ääni kuulosti yhä innostuneemmalta. - Se on varmaa ja nopeaa. Murhaajan ei tarvitse itse olla lähellä: kunhan on sekoittanut sen vaikkapa kohteen perunamuusiin tai maitoon tai kahviin voi itse olla korttelin päässä sillä hetkellä kun kaveri nauttii ainetta ja tipahtaa. Sitä paitsi parhaista aineista ei löydy jälkiä jälkeenpäin.

2

Hän kävi yhtenänsä katsomassa olohuoneen isosta ikkunasta joko ambulanssi ja poliisi olivat tulossa. Missä ne viipyivät? Mikseivät ne olleet jo tulleet? Hän käveli edes takaisin tuskin tuntien pehmeän maton jalkojensa alla; hän seisahtui kun kuuli sireenin äänen kaukaa. Ulina tuli lähemmäs ja lähemmäs, ja hän tuijotti ikkunasta kadunkulmaa kohti. Ulina huipentui lähellä, hiljeni, katosi pohjoiseen. Toinen sireeni aloitti sen perään, voimistui, katosi samoin pohjoiseen. Ambulansseja matkalla jollekin onnettomuuspaikalle. Poliisit ajamassa takaa jotakuta. Luoja ties mitä. Miksi ne eivät tulleet?

Hän vilkaisi olohuoneen poikki Clairea ja vauvaa jotka olivat keittiössä. Claire näytti pahemmalta kuin aikaisemmin, mielipuolisen jäykistyneeltä, tuijotti vain ilmeettömänä mustalle pöydälle ilmestynyttä leveää maitojuovaa. Claire oli melkein aina tumma ja siloposkinen ja viehättävä, mutta raskauden kahden viimeisen kuukauden aikana ja synnytyksen jälkeen aina kun vauva herätti heidät yöllä Clairen kasvoille tapahtui jotakin outoa, ne muuttuivat irvokkaan kalvaiksi ja kolkoiksi kuin pääkallo, ja sellaiset ne olivat nytkin. Hän tunsu miten jokin kiristyi kiristymistään Clairen sisällä. Hän pelkäsi sitä mitä Claire saattaisi tehdä itselleen jos jousi yhtäkkiä katkeaisi ja Claire muuttuisi jälleen väkivaltaiseksi. Claire oli paiskannut vauvan pullon keittiön poikki kun hän oli soittamassa apua. Pullo oli räsähtänyt rikki, lasinsirpaleita ja maitoa oli sinkoutunut liettä vasten, ja Sarah oli parkaissut: - Lopeta! En halua kuulla enää! En halua! - ja

oli tukkinut korvansa, eikä Sarahia ollut sen jälkeen näkynyt. Missähän tyttö oli? Miksi ne eivät tulleet? Hän alkoi käydä yhä huolestuneemmaksi siitä mitä järkytys oli tehnyt Sarahille, hän halusi välttämättä mennä katsomaan, mutta pidätti itseään, ei uskaltanut päästää Clairea silmistään, ajatteli: *Kess. Ei Kessin olisi tarvinnut tehdä tätä. Ei vauvalle. Oli miten hyvänsä ei Kessin olisi tarvinnut tappaa -*

Jeesus, ei vauvaa.

Keväällä, puolistoista vuotta aikaisemmin, hän oli melkein lähtenyt toisen naisen mukaan. Nainen oli ollut suloinen ja hyvä hänelle ja oli etsinyt hänet käsiinsä aikana jolloin hänen elämänsä ei ollut näyttänyt miltään muulta kuin työltä ja velvollisuudelta Clairea ja Sarahia kohtaan. Se oli ikivanha juttu ja hänen olisi pitänyt tietää paremmin. Nainen oli naimisissa ja oli sanonut että halusi jättää miehensä ollakseen hänen kanssaan, mutta kun nainen oli muuttanut pois kotoaan nainen olikin sanonut ettei ollut vielä valmis lähtemään hänen kanssaan, tarvitsi kuulemma aikaa ollakseen yksin ja voidakseen ajatella, mikä tarkoitti sitä että kaikki oli lopussa. Mutta hän oli jo ehtinyt kertoa Clairelle että hän halusi lähteä, ja sitten hän oli tajunnut minkälainen typerys hän oli ollut.

Vauva oli heidän keinonsa yrittää pysyä yhdessä. Hän oli jopa ollut näkemässä lapsen syntymän. Hän seisoi Clairen sairaalavuoteen vieressä neljän synnytystunnin ajan, hän piteli Clairen kättä kun Claire aina polton tullessa vetäisi syvään henkeä ja pidätti hengitystään, päästi sitten ilman hitaasti ulos, hengitti syvään jälleen. Sikiöpussi oli liian paksu, se ei tahtonut millään puhjeta. Lääkärin täytyi tulla ja puhkaista se, saattaa vuode tulvan valtaan. Lääkäri puudutti Clairen laajentuneen kohdunkaulan kummankin puolen kolmenkymmenen sentin pituisella neulalla. Hoitajat työnsivät Clairen synnytyshuoneeseen samalla kun hän ja

lääkäri menivät heiluriovesta sivuhuoneeseen ja pukivat ylleen valkoisen viitan ja päähineen ja suun suojuksen ja kenkiensuojukset, ja sitten hän oli kirkkaassa, kirpeästi antiseptiltä tuoksuvassa synnytyshuoneessa, hän istui jakkaralla Clairen pään vieressä, katseli peilistä joka oli asetettu sopivaan kulmaan Clairen jalkojen väliin. Hän tunsi hengityksensä lämpöisenä ja kosteana suun suojuksen alla, hivenen tukahduttavana. Hoitajat järjestelivät instrumentteja alustoille. Lääkäri laskeutui leikkiä siitä suuresta yllätyksestä jonka lapsi kokisi kun se huomaisi että oli olemassa toinenkin maailma. Hän nauroo hermostuneesti. Lääkäri otti sakset ja napsautti pitkän viillon emätinaukkoon, verta valahti, ja sitten hän ja Claire saattoivat nähdä peilistä vauvan karvaisen ruskeanpunertavan pään, ja Claire sanoi: - Tule, pikkuinen, tulehan nyt - yleisesti, huohottavasti, ja pikkuinen tuli, tuli jokaisella työnnöllä, lääkäri auttoi esiin toisen hartian, sitten toisen, hän ajatteli jännittyneenä kumpikohan se olisi, mahtoiko se olla kunnossa, ja hoitaja sanoi: - Tulehan jo, kaveri - ja hän itse sanoi: - Ei, sehän voi olla tyttö - ja yhtäkkiä helposti luiskahtaen se oli lääkärin käsivarsilla, vääntyili, vetäisi hennon tuskaisesti parahtaen henkeä, hyvin muodostunut poika, verinen, yltä päältä ruskealta puuroilta näyttävän paksun liman peitossa, paksu sinimustasuoninen napanuora johti takaisin Claireen, ja poltto kouristi Clairea jälleen ja jälkeisten sileä liukas punainen pussi valahti sekin lääkärin käsivarsille.

Ja nyt Ethan lepäsi kuolleena äitinsä käsivarsilla. Hän ei voinut sopeutua siihen, hän ei voinut hyväksyä sitä. Joka kerta kun hän kääntyi ikkunasta ja näki Clairen puristavan lasta sylissään, pitkät mustat hiukset roikkuen kasvoilla, kaiken tapahtuneen synnyttämä šokki lähetti uuden turtumuksen aallon hänen ruumiinsa läpi ja jätti hänet pökertyneeksi ja järkyttyneeksi.

- Suku siittää sukua, Kess sanoi. - Saadakseen yhden täytyy saada heidät kaikki, katkaista paha juuresta, pyyhkäistä pois kaikki versot. Teidän pitäisi tuntea olevanne etuoikeutettu. En ole kertaakaan aikaisemmin näyttänyt näitä arkistoja yhdellekään ulkopuoliselle. Niissä on yli sadanviidenkymmenen tuhannen samanmielisen nimet, mikrofilmatut henkilötiedot joka ainoasta. Eräät heistä ovat harmittomia myötäilijöitä, mutta useimmat ovat aitoja agitaattoreita ja monet ovat hyvin korkeassa asemassa. Jos minä annan käskyn tähtää vajaassa kolmessa tunnissa kivääri joka ikistä heistä. Ja heidän jälkeensä heidän perheenjäseniään.

Ei, hän sanoi itselleen ja pudisti päätään. Ei, ei vauvaa. Hän yritti ajatella jotakin muuta, että joisi kupin kahvia rauhoittuakseen ja että se oli ollut erehdys, mutta hän teki virheen ajattellessaan niin. Sillä kun hän oli nähnyt kissan lyyhistyvän maitokuppiinsa hän oli juuri ollut kaatamassa maitoa aamukahviinsa. Jos hän ei olisi ruvennut seuraamaan kissan touhuja hän olisi saattanut juoda kulauksen kahvia ja kuolla samalla tavalla kuin Ethan. Ethanin kuolema oli saanut hänet pahoin järkyttymään, vasta nyt pitkän ajan päästä hän tajusi miten lähellä kuolemaa hän oli ollut itsekin. Se tuntui kylmänä puristuksena hänen vatsanpohjassaan. Kylmempänä kuin hän oli tuntenut koskaan. Pelkona. Hän olisi aivan hyvin voinut olla vainaja siinä vaiheessa, retkottaa pöytää vasten, sulkijalihas ja rakko antaen periksi, ulosteet tyhjentyen. Hänet olisi voitu haudata kahden vuorokauden kuluttua ja hän olisi maannut silloin hiljaa suljetussa arkussaan. Siihen olisi voinut kulua enemmänkin kuin kaksi vuorokautta: jos Claire ja Sarah olisivat myös juoneet maitoa eikä kukaan olisi tullut katsomaan mihin he olivat oikein joutuneet he olisivat voineet ruveta mätänemään siellä. Kylmä puserrus kohosi hänen sydämeensä ja pani sen takomaan.

Sarah. Hän kuuli miten Sarah laskeutui nopeasti portaita eteiseen, Sarahin askelet kopisivat nopeina ja vaimean tasaisina matolla. Hän meni oviaukkoon, näki Sarahin hyppäävän viimeisen askelman yli ja yrittävän rynnätä hänen ohitseensa olohuoneeseen.

- Kultaseni, missä sinä olit? hän kysyi ja astui Sarahin eteen.

- Kylpyhuoneessa. Sarah tuijotti pelokkaana hänen ohitseensa, yritti päästä olohuoneeseen.

- Mitä sinulla on kädessäsi?

- Aspiriinia.

- Miksi?

- Ethanille.

Sarah näytti niin toivottoman varmasti uskovan aspiriineihin, siihen että ne toisivat Ethanin takaisin jos ne vain annettaisiin ajoissa että hänen täytyi sulkea silmänsä helpottaakseen niiden painetta.

- Ei, kultaseni, hän sanoi Sarahille. Hänen kurkkuaan kuristi niin että hän tuskin pystyi puhumaan.

- Mutta jospa Ethan ei olekaan kuollut. Jospa nämä auttavat.

- Ei, kultaseni, hän sanoi, ja hänen äänensä oli paksu, rahiseva.

- Äidille sitten.

Se oli liikaa. Hän ei kestänyt enää. - Mikset sinä jeesus vie kuuntele minua koskaan? Minähän sanoin että *ei*.

3

Ambulanssi jarrutti ja pysähtyi heidän talonsa eteen. Hän tyrkkäsi ulko-oven auki ja huusi kuljettajalle joka ryntäsi auringossa helottavan nurmikon poikki häntä kohti: - Te ette käyttäneet sireeniä.

- Ei ollut tarpeen. Liikenne ei ollut kovin paha. Mies paineli hänen ohitsean hämääjän eteiseen.

- Mutta teiltä meni kauan.

- Kymmenen minuuttia. Helvetti, sehän oli nopeasti. Sentään kaupungin läpi.

Kuljettaja oli nuori - pitkä tukka, viikset, pulisongit. Lääkäri joka kiiruhti taloon kuljettajan perässä näytti vielä nuoremmalta, lyhyt vaalea tukka täsmällisellä jakauksella. Hyvä jumala, hän ajatteli typeryneenä. Minä tarvitsen jonkun vanhemman. Miksei sairaalasta lähetetty ketään vanhempaa?

Mutta he olivat jo menossa olohuoneen poikki keittiöön kun hän yritti selittää, ja sitten Clairen näkeminen pysäytti heidät. Clairen kasvojen iho oli vieläkin kireämmällä, leuan ja poskien luut työntyivät esiin. Clairen silmät olivat pelottavat, ne tuijottivat ammollaan heitä lapsen yli jota Claire puristi jäykästi rintojaan vasten. Kun lääkäri liikahti oli Claire heti paikalla varuillaan, ja loppujen lopuksi vasta heidän kolmen onnistui saada lapsi pois Clairelta. Hänestä oli kammottavaa kamppailla Clairen kanssa. Lääkäri suoritti asiaankuuluvan tutkimuksen, kuunteli stetoskoopilla, tarkisti silmien reagoinnin pikkuisella kvnälampulla, mutta lapsi oli täysin hengetön. - Niin pieni ruumis. Se on alkanut jo jäykistyä, lääkäri sanoi. - Parasta

viedä se pois äidin näkyviltä. Mutta kun kuljettaja lähti kantamaan vauvaa ambulanssiin Claire alkoi kirkua ja yritti tarttua mieheen kiinni.

- Pidelkää vaimoanne, lääkäri sanoi ja pyyhki Clairen käsivartta alkoholiin kastetulla vanutupolla.

Hänen sieraimensa levisivät alkoholin kirpeästä hajusta. Hänestä oli inhottava pidellä Clairea väkisin, puristaa Clairen käsivarsia niin lujasti että hän saattoi tuntea luut lihan alta. - Claire, hän vain pystyi sanomaan. - Claire kiltti. Hän ajatteli että hänen pitäisi läimäyttää Clairea saadakseen Claire rauhoittumaan, mutta hän tiesi ettei hän voinut.

Sitten lääkäri pisti piikin Clairen käsivarteen, ja Claire yritti niin rajusti tempautua irti että näytti kuin neula katkeaisi, repisi Clairen käsivarren, mutta lääkäri olikin ehtinyt nykäistä neulan pois, ja he taluttivat Clairen väkisin olohuoneen poikki yläkertaan makuuhuoneeseen jossa Claire takertui ovenkahvaan hokien: - Minun lapseni. Haluan lapseni. Mutta he väänsivät Clairen sormet irti ja raahasivat Clairen vuoteelle ja pitelivät paikoillaan. Claire vääntyili, voihi: - Haluan lapseni, ja heikkeni vähitellen, kierittäytyi kyljelleen ja alkoi itkeä, kädet kasvoilla, polvet koukussa, ja vähä vähältä he päästivät Clairen irti.

- Kas niin, älkää taistelko vastaan, lääkäri sanoi. - Rentoutukaa. Yrittäkää rauhoittua. Yrittäkää olla ajattelematta.

Hän meni vetämään verhot ikkunoiden eteen. Vain kalpea valo siivilöi verhojen läpi ja melkein kaikki näytti olevan varjossa.

Vuodetta ei ollut vielä sijattu. Claire makasi rypistyneillä lakanoilla, itki herkeämättä, konemaisesti, keskeytti välillä itkunsa nytkähtääkseen ja vetääkseen henkeä ja alkoi sitten taas itkeä. Kotona Claire piti tavallisesti haalistuneita farmareita, mutta sinä päivänä Claire oli pukeutut ylleen

kellanpunaisen pliseeratun hameen, ja se oli noussut ylös, paljasti sinisen silkkihousun verhoaman pakarän.

Alushousujen kuminauha oli irronnut, lahje oli noussut valkoihoista reittä ylös. Clairen säärrien välissä työnty kuminauhan alta muutama musta kihara häpykarva. Hän katsahti lääkäriä ja häveten vaimonsa puolesta kumartui vetämään hameen alemmas. Claire rimpui välttääkseen hänen kätensä kosketuksen.

- Minähän pyysin teitä olemaan panematta vastaan.

Antakaa periksi, antakaa sen vaivuttaa teidät uneen, lääkäri käski kumartuen Clairen puoleen. Lääkäriin kasvot punehtuivat ponnistuksesta, ne näyttivät tummanpuhuvilta vaaleaa tukkaa vasten. Lääkäri tarkasteli Clairea, katseli miten Claire itki ja nytkähteli ja hengitti. Hitaasti lääkäri suoristautui.

- Se alkaa vaikuttaa nyt. Minuutin kuluttua hän nukkuu. Lääkäri vetäisi kätensä hiustensa läpi, ja se ele tuhosi osan arvovallasta. - Missä kunnossa te olette?

- En tiedä. Hän halusi nielaista, mutta hänen suunsa oli liian kuiva. - Kaipa minä olen kunnossa. Kyllä minä pärjään.

- No niin varmasti. Lääkäri otti laukkunsa ja ojensi sitten läpinäkyvän putkilon joka oli täynnä tabletteja. - Ottakaa näitä kaksi ja juokaa täysi lasillinen vettä. Toiset kaksi ovat illalla nukkumaanmenoa varten. Tabletit olivat pitkulaisia ja keltaisia. - Tämä yksi on pikkutyttöllenne. Muistakaa. Täysi lasillinen vettä. Etenkin pikkutyttölle.

Muistaessaan Sarahin hän mietti missä Sarah mahtoi olla sillä hetkellä. Sarah oli kahdesti yrittänyt tulla alakertaan, mutta ei ollut näyttäytynyt sen jälkeen.

- Odottakaa, hän sanoi. - Ei kai nämä pillerit vain pistä minua nukkumaan?

Lääkäri katseli häntä sivusta. - No tietenkin. Oletteko te ihan varmasti kunnossa?

- En halua nukahtaa.

- Ne vain saavat teidät rentoutumaan. Se on totuus, teidän on turha katsoa minuun tuolla tavalla. Ne saattavat tehdä teidät vähän sumuiseksi niin että älkää ajako autolla, älkää juoko alkoholia niiden ottamisen jälkeen. Päädytte vielä lattialle.

Claire nyhkytti hiljaa siinä vaiheessa, vienosti, melkein nukuksissa.

- Olen hänen luonaan niin kauan että olen varma että hän rauhoittuu, lääkäri sanoi. - Teidän on syytä mennä ottamaan tabletit.

Hän katseli vuoteella makaavaa Clairea, viivytteli epävarmana ja teki sitten kuten oli käsketty.

4

Kylpyhuone oli heti vastapäätä. Ajatellessaan maidossa ollutta myrkkyä hän katseli huolestuneena kädessään pitelemäänsä vesilasia. Vesi oli samean harmaata kuten aina useita päiviä jatkuneen ankaran sateen jälkeen. Vieläkään hän ei voinut olla ajattelematta myrkkyä. Tabletit. Mutta hän tiesi että se oli mielipuolista. Vaikka Kess *olisi* varmistanut jatkon joku toinen olisi valittu tuomaan tabletit, joku vanhempi joka näyttäisi kokeneelta lääkäriltä. Ja Kessin mies olisi sanonut nimen, olisi maininnut jonkin sairaalan. Mutta se tyyppi ei ollut sanonut mitään; oli vain ryhtynyt hoitamaan työtään.

Vesi oli rahisevan hiekkaista ja sen maku peitti tablettien mahdollisen maun. Ne työntyivät hänen kurkustaan alas kahtena tukehduuttavana möhkäleenä ja hän antoi veden virrata hanasta, kokosi kylmää vettä kämmentensä kuppiin ja kasteli kasvonsa useita kertoja.

Sinä tiesit millainen mies Kess oli. Sinä tiesit jo ennen kuin tapasit hänet. Mitä helvettiä sinulla oli oikein mielessäsi?

Vuotta aikaisemmin joulukuussa kolmea Kessin apuria oli syytetty murhayrityksestä. Se oli tapahtunut Hartfordissa, Connecticutissa – heidän kohteensa oli ollut kolmatta kauttaan senaatissa istuva kansanedustaja. He olivat asentaneet palopommin sen näyttämön alle jolta senaattorin oli määrä pitää suurta julkisuutta herättänyt puheensa, ja pommi ei ollut tappanut senaattoria yksinomaan siitä syystä että kesken puheensa tämä oli poistunut lavalta puhumaan suoraan kuulijoidensa kanssa.

Näyttämön sirpaleet olivat ruhjoneet pahoin kahdeksaa eturivissä istunutta. Apurit olivat osoittautuneet Kessin järjestön Connecticutin haaraosaston jäseniksi. He olivat kunnioitettuja kansalaisia omissa yhdyskunnissaan: poliisi, palomies, korkeakoulun kasvitieteen opettaja.

Vuorokausi myöhemmin kuusi kranaatinheittimen ammusta oli osunut New Yorkin osavaltion pohjoisosassa maatilaa jonne oli järjestetty Jeesusten Lasten viikonloppuleiri. Viidentoista minuutin tulitus oli surmannut kaksi tyttöä ja yhden pojan; toiset kaksi poikaa paloi kuoliaaksi kranaattien sytyttämässä tulipalossa ja useat muut repeytyivät melkein riekaleiksi kranaatinsiruista. Yön koittaessa poliisi oli tehnyt yllätystarkastuksen yhteen yksinäiseen metsästysmajaan jonka omistivat Kessin apurit ja jota he käyttivät harjoituspaikkana; poliisit pidättivät kahdeksan miestä ja takavarikoivat kahdeksan konekivääriä, kolme sinkoa, kaksi kranaatinheitintä, yhden panssaritorjuntaohjusten lähetysalustan, kaksi rynnäkkökivääriä, kahdeksan kenttäradiota, kokoelman käsiaseita, haulikkoja ja metsästyskivääreitä ja kymmenentuhatta erilaista ammusta.

Kummallakin kerralla Kess oli kieltänyt olleensa tietoinen alaistensa puuhista. Hän näytti aidon järkyttyneeltä ja aidon vihastuneelta. Mutta viikkoa myöhemmin joulupäivänä poliisi oli tehnyt yllätysetsinnän hänen kodissaan Providencessa, Rhode Islandissa, ja oli takavarikoinut kaksitoista rekisteröimätöntä Thompson-konepistoolia ynnä kaksi laatikkoa käsikranaatteja ja oli syyttänyt häntä kansallisen tuliaseasetuksen rikkomisesta. Kessiä oli syytetty myös Illinoisin kansalliskaartin asevarikkaa vastaan suunnitellusta hyökkäyksestä.

Nyt syyskuussa, veden tipahdellessa hänen kasvoistaan pesualtaaseen ja valuessa viemäriin, hän muisteli miten hän oli katsellut uutista Kessin pidätyksestä, miten häntä

oli kiinnostanut nähdä miltä se mies näytti, mutta televisiossa ei ollut näytetty Kessin kuvaa. Hän muisteli miten hän oli uurastanut ankarasti, yrittänyt niin kauan että saisi järjestymään tapaamisen Kessin kanssa - ja sitten yhtäkkiä hän ajatteli jälleen Ethania ja yritti keskittyä tuntemaan ihollaan kuivuvan kylmän veden. Hän hieroi kasvojaan pyyhkeellä niin rajusti kuin pystyi. Kunhan vain voisi pitää ajatuksensa poissa. Lakkaa miettimästä, hän käski itseään. Tee jotakin.

Mitä sitten?

Etsi esimerkiksi Sarah. Ota selville miten Sarah voi.

Hän löysi Sarahin paikasta josta hän ensimmäiseksi kävi katsomassa - käytävän perältä Sarahin omasta huoneesta. Sarah istui sängynpäätyn nojaten vuoteessaan ja oli lukevinaan. Kirja oli väärin päin Sarahin käsissä.

- Minulla on homma sinulle, hän sanoi Sarahille.

Sarah käänsi sivua ja katsoi sitä. - Kuoleeko äitikin? Sarah kysyi hiljaa kirjansa takaa.

Hänen täytyi sulkea jälleen silmänsä. - Ei, hän sanoi. - Äiti on vain hyvin järkyttynyt ja meidän täytyy tehdä kaikkemme auttaaksemme häntä. Se homma minulla oli sinulle.

Paine hellitti, ja hän aukaisi silmänsä. Sarah oli laskenut kirjan kasvoilleen ja tähyili sen reunan yli häntä. - Sattuiko äitiin kun tohtori pisti piikin?

- Vähän. Hän tunsu kurkkunsa kuristuvan kiinni ja kiiruhti sanomaan kaiken. - Kultaseni, kun tohtori tulee makuuhuoneesta äiti varmasti haluaisi kovasti että sinä menet äidin luoja peittelet hänet huovalla ja kupsahdat hänen viereensä. Äiti nukkuu eikä tiedä että sinä olet hänen vieressään, mutta kun äiti herää on hyvin tärkeää että joku meistä on sanomassa hyvää huomenta. Voitko sinä auttaa äitiä?

Sarah nyökkäsi murheellisesti. - Sinä huusit minulle ja tyrkit minua.

- Tiedän, hän sanoi. - Anna anteeksi.

He seisoivat auringossa kynnyksellä katsellen häntä. Toinen oli kookas ja leveäharteinen, toinen oli hoikka ja kummallakin oli virkamerkki rinnassa. He eivät hetkeksikään lakanneet tarkkailemasta häntä kun hän laskeutui portaita pidellen kaidepuusta.

- Reuben Bourne, hän esitteli itsensä. Hän istui keittiön pöydän ääressä samalla kun leveälanteinen teki kysymyksiä ja hoikka tarkasteli yltympäri valunutta maitoa ja lieden vieressä lojuvia lasin sirpaleita.

- Minun nimeni on Webster, leveälanteinen sanoi. - Hän on Ford. Tiedättekö te mitä myrkkyä se oli?

- En. Heidän nimensä ei olisi pitänyt olla tärkeitä hänelle. Kaipa syynä olivat ne tabletit, hän ajatteli. Hän tiesi että hän oli kuullut nimet joskus aikaisemmin, mutta tabletit sumensivat hänen ajatuksiaan niin ettei hän muistanut milloin.

- No, tiedättekö te miten vauva sai sen käsiinsä?

- Tiedän. Se oli maidossa joka tuli tänä aamuna.

- Maidossa? Webster toisti epäuskoisesti. Hän ja Ford vilkaisivat terävästi toisiaan.

- Juuri niin. Kissanikin kuoli siihen. Vein sen kellarin portaille. Tabletit varmastikin vaikuttivat häneen. Hänen äänensä tuntui tulevan jostakin hänen päänsä ulkopuolelta.

Ford meni katsomaan kissaa astuen kaatuneen maidon ja lasinsirpaleiden yli lieden luona. Viimeiset muutamat askelet kellarinportaille näyttivät vievän hyvin pitkän ajan. Hän väsyi odottamaan ja kääntyi hitaasti tuolissaan, ja istuessaan keittiön pöydän ääressä hän saattoi nähdä

olohuoneen isosta ikkunasta ambulanssin jonka kuljettaja oli peruuttanut ulkoportaiden edestä ja pysäköinyt kadunreunaan kahden kuusen väliin. Hän saattoi nähdä miten kuljettaja istui ratin takana ja kampasi hiuksiaan katsellen itseään taustapeilistä.

- Herra Bourne, minä kysyin teiltä jotakin, Webster sanoi. - Minä kysyin teiltä onko teillä käsitystä siitä miten myrky oli voinut joutua maitoon.

- Kess, hän vastasi katsellen yhä ambulanssia. Sivuikkunoiden verhot oli vedetty syrjään; niiden välistä häämötti jotakin, mutta hän ei ollut varma oliko se Ethan. Hän ajatteli karheita tärkättyjä lakanoita joilla Ethan varmastikin lepäsi, mutta hän ei voinut tuntea niitä.

- Mitä te tarkoittatte?

- Mies nimeltä Kess teki sen.

- Tunnetteko te sen miehen? Tiedättekö te varmasti että hän teki sen?

- Ei hän tehnyt henkilökohtaisesti. Minä kyllä tunnen hänet, mutta en usko että hän teki sen henkilökohtaisesti. Pikemminkin hän käski jonkun muun tehdä sen. Tapasin hänet aikaisemmin tänä vuonna. Kirjoitin yhden jutun hänestä. Hänen äänensä tuntui tulevan vieläkin kauempaa hänen päänsä ulkopuolelta. Hänen oli vaikea saada tarpeeksi ilmaa sanoakseen sen kaiken.

Kuljettaja oli saanut hiuksensa kammatuksi.

- Herra Bourne, voisitteko te kuulkaa katsoa minuun, Webster sanoi.

Hän onnistui kääntämään päänsä.

- Minkä jutun te oikein kirjoititte?

- Minä olen kirjailija.

- Hei, ihanko totta, Ford tokaisi kiinnostuneena palatessaan kellarista. Ford oli aukaissut suunsa ensimmäisen kerran. - Mitä te kirjoitatte? Jos olen vaikka lukenut teidän juttujanne ...

- Romaaneja. Kertomuksia. Sitä kaikkea oli liian hankala selvittää. Hänen kirjoittamisensa vuoksi Ethan oli kuollut, mutta hänellä ei ollut enää voimaa kertoa heille ja lopulta hänen oli turvauduttava vaatimattomaan vakiovastaukseensa jonka hän aina antoi uteliaille vieraille.

- Minulla oli onnea yhden romaanin suhteen kolmisen vuotta takaperin. Se oli vähällä päästä bestseller-listoille ja siitä tehtiin elokuva. Hän sanoi kirjan nimen.

- Se on tainnut jäädä minulta huomaamatta, Ford sanoi.

Webster katseli keittiötä ja olohuonetta. Talo oli toista sataa vuotta vanha, sisältä se oli tammea ja tiiltä; kirjasta saadut rahat olivat merkinneet sitä että Bournella oli ollut varaa ostaa talo ja kunnostaa se. Se toi mieleen vanhat valokuvat, lujan vahvasyisen puun ja vankat muuratut seinät ja esineet jotka oli rakennettu kestävämmän kauemmin kuin miehet jotka olivat ne rakentaneet. Webster selvästikin ajatteli: No kaverilla on käynyt tosi hyvä viuhka. - Entä se juttu? Webster kysyi.

- Joskus kun minulla on vaikeuksia kirjan kanssa annan käsikirjoituksen olla ja kokeilen vaihteeksi lehtijuttua. Viime joulukuussa sattui joitakin asioita jotka saivat aikaan sen että halusin kirjoittaa Kessistä.

- Kuka se jätkä on? Ford kysyi.

Sitä kaikkea oli niin vaikea selvittää. Hänestä tuntui kuin hänen aivonsa pyörisivät hitaasti hänen pääkallossaan, ja kun hän yritti keskittyä ja saada pyörimisliikkeen loppumaan heilahti koko keittiö kallelleen. Hän oli poissa tasapainosta, yritti tukea itseään ja lähti kylmältä puulattialta olohuoneeseen kirjahyllyjen edessä leviävää pehmeää upottavaa mattoa kohti.

- Mitä nyt? Webster kysyi. - Mitä te teette?

- Haen tämän, hän vastasi miettien pystyisikö hän kävelemään takaisin ja istuutumaan jälleen sekä

aukaisemaan lehden jossa hänen juttunsa oli. - En tajua
miten voisin tämän paremmin selittää.

6

Chemelec on Kessin järjestön tukikohta, hänen päämajansa. Se sijaitsee laajojen aukeiden peltojen keskellä Providencen laidalla, Rhode Islandissa: suunnaton monisiipinen yksikerroksinen betonilohkareista pystytetty rakennus joka näyttää valtavalt bunkkerilta, ikkunaton linnake jota ympäröi korkea sähköistetty piikkilanka-aita ja jonka lähetyvillä partioi useita aseistautuneita vartioita.

Yhtiö valmistaa kemikaaleja ja elektroniikkalaitteita, mutta sen voitot ovat pääasiassa peräisin suurten amerikkalaisten yhtiöiden huomattavista tukiaisista. Loppujen lopuksi Kess on alusta asti vaatinut ammattiyhdistysten täydellistä lakkauttamista. Hänen kannattajansa suorittavat jäsenmaksunsa suoraan yhtiölle. Heidän täytyy pitää se toiminnassa: he tarvitsevat kemikaaleja ja elektronisista laitteita niitä monimutkaisia räjähteitä varten joita he aikovat käyttää hätätilanteessa; ne ovat tarpeen myös kemiallisessa sodankäynnissä ja vihollisen radioyhteyksien häirinnässä.

Yhtiön perusti Kess vuonna 1965, se muodostettiin kahdesta eri yhtiöstä jotka joutuivat vararikkoon vuonna 1964 siksi että hallitus oli Kessin väitteiden mukaan painostanut hänen asiakkaitaan ja estänyt niitä uusimasta sopimuksia. Tämä on vain merkki hänen hallitusta kohtaan osoittamastaan piittaamattomuudesta, ei sen syy. Hän oli mukana niissä amerikkalaisissa joukoissa jotka tunkeutuivat Saksaan vuonna 1945 ja joiden käskettiin pysähtyä ja odottaa jotta venäläiset ehtisivät tulla omalta puoleltaan. Hän oli silloin vasta kaksikymmenvuotias,

poliittisesti valistumaton, mutta hän saattoi aavistaa mitä Yhdysvaltain ja Neuvostoliiton välillä tapahtuisi Saksassa ja hän oli nähnyt niin monen ystävän kaatuvan taisteluissa että hän väitti että amerikkalaisilla oli oikeus ottaa maa omakseen. Hän vaati sitä niin sitkeästi että hänen käskettiin pitää mielipiteensä omana tietonaan, ja kun hän ei pitänyt hänet erotettiin armeijasta vainoharhaisena riitapukarina.

Vuonna 1963 kun hän ja hänen viisi ystäväänsä olivat hirvenmetsästyksessä Michiganissa joku ampui heitä vahingossa. Kaikesta päätellen he nauttivat pelosta; he maastoutuivat, harhauttivat ja piirittivät ampujan, laukaisivat useita kertoja tahallisesti aivan läheltä ohi, pakottivat miehen luovuttamaan kiväärinsä ja pelottelivat häntä sitten lopun päivää ja päästivät hänet lopulta juoksemaan pakoon kauhusta huutaen. Eniten heitä viehätti se että oltuaan useita vuosia poissa armeijasta he silti pystyivät säilyttämään malttinsa tulitukseen joutuessaan ja muistivat tarkalleen miten vastustaja järjestetään ansaan ja osasivat toimia muistamiensa ohjesääntöjen mukaisesti. He alkoivat puhella sotakokemuksistaan ja päättivät että jos heidän maahansa koskaan hyökkäisi - etäisenä mahdollisuutena he sitä pitivät - he pystyisivät edelleenkin tarjoamaan kunnan vastuksen. Ryyppylasien ääressä sinä iltana he lämpenivät yhä enemmän ajatuksesta, miettivät mitä tekisivät, miten leiriytyisivät vuorille, eläisivät metsän anneista, järjestäisivät väijytyksiä, hyökkäisivät milloin vihollispartion milloin asevarikon kimppuun ja häipyisivät jälleen metsiin ennen kuin kukaan ehtisi heidän peräänsä. Ihanteellista tietysti olisi ettei vihollista päästettäisi rannikkoa pitemmälle, mutta siihen tarvittaisiin huolellisia puolustusvalmisteluja ja heidän mielestään hallitus oli aivan liian heikko pystyäkseen mihinkään sellaiseen. Hallituksen oli lamauttanut siihen soluttautunut vihollisten

tai myötäilijöiden joukko. Kess itse keksi nimen järjestölle - Tasavallan suojelijat.

- Teidän vaimonne nukkuu nyt.

Hän katsahti, ja lääkäri seiso i kynnyksellä. Olohuoneen matto oli ilmeisestikin vaimentanut askelten äänen.

Tohtorin hiukset olivat jälleen täsmällisesti jakauksella.

- Hän herää joskus kuuden aikoihin. Hän on hieman pökerryksissä eikä hän halua syödä, mutta antakaa hänelle kuitenkin keittoa, ja jos hän alkaa taas kiihtyä, tässä on kaksi tablettia. Koskeeko teidän jalkaanne kovasti?

- Minun jalkaani? Hän katsoi alaspäin. Hänen paljaat jalkansa näyttivät olevan hyvin kaukana ikään kuin hän katselisi niitä kiikarin läpi väärinpäin, ja hänen oli estettävä itseään katsomasta liian syvälle ja putoamasta. Hänen oikeassa jalassaan varpaankynsi oli irronnut puoliksi lihasta, paksua verta oli hyytynyt sen alle. Varvas oli turta. Hän oli ajatellut että se johtui tabletista. - En edes tiennyt. Se varmaankin loukkaantui kun kamppailimme Clairen kanssa, hän sanoi. - Minä hoidan sen itse. Sitten kun olette lähtenyt. Antaapahan jotakin ajateltavaa aivoilleni.

- Tarvitsen teidän suostumuksenne ruumiinavausta varten.

Hän ei ollut osannut varautua siihen. Hän näki yhtäkkiä miten lääkäri viilsi auki Ethanin pikkuisen rinnan, väänsi viillon auki, poisti elimet. - Selvä, hän sanoi, - kyllä se sopii. Ja hän katseli kädessään pitelemissään pitkulaisia tabletteja saadakseen aukaistun rinnan pois mielestään. - Te valehtelite minulle näistä tableteista.

- Ne auttavat teitä rentoutumaan.

- No niin taatusti auttavat. Jos teistä on sitten rentoutumista se että olen koko ajan pudota tuolilta.

Lääkäri tarttui laukkuunsa.

- Hetki vielä, tohtori, Webster sanoi.

Lääkäri katsoi poliisiin. - Niin?

- Ei täällä.

Bourne ihmetteli mitä oli oikein tekeillä. Hän näki miten lääkäri katsahti kysyvästi kun Webster johdatti lääkärin olohuoneeseen ja katosi tämän kanssa eteiseen. Sitten hän kuuli miten Webster ryhtyi puhumaan ulko-oven luona eikä hän ihmetellyt enää. Webster puhui hyvin hiljaa, mutta hänen sanansa kantautuivat siitä huolimatta keittiöön.

- Oletan että te olisitte joka tapauksessa tarkistanut sen, tohtori, Webster sanoi näkymättömissä eteisessä. - Mutta te olette siirräntänyt jo ruumiin ennen kuin ehdin nähdä sen ja ottaa kuvia joten minä puhun suoraan. Haluan tietää oliko ruumiissa merkkejä väkivallasta. Me lähetämme oman miehemme auttamaan teitä ruumiinavauksessa ja me tutkitutamme kissan omalla asiantuntijallamme. En halua mitenkään vihjailla, mutta tämä on sen verran outo juttu että haluan kaksinkertaisen varmuuden niin ettei mitään jää huomaamatta.

Koko ajan keittiössä kuunnellessaan Bourne katseli vakaasti Fordia, ja Ford yritti parhaansa mukaan näyttää täysin viattomalta, silmäili hämillään lattiaa, siirsi katseensa pöydälle valuneeseen maitoon ja sitten lieden vieressä lojuviin lasinsirpaleisiin ikään kuin siellä olisi jotakin tärkeää jota hän ei ollut huomannut aikaisemmin. Lopulta Ford keksi sytyttää savukkeen ja onnellisena siitä että saattoi sanoa jotakin kysyi Bournelta halusiko hänkin. Mutta Ford ei odottanut vastausta. - Kuulkaa, ei Webster tarkoita millään pahalla, hän sanoi. - Ihan totta. Se on vain hänen tyyhinsä. Siitä on jo kymmenen vuotta kun hän viimeksi oli sympaattinen. Yhdeltä tyypiltä oli raiskattu ja tapettu kahdeksanvuotias tytär, ja Webster istui hänen kanssaan ja sanoi ottavansa osaa. Jätkä arveli että yksi oppikoulun kaveri oli tehnyt sen. Ja heti kun Webster oli lähtenyt se jätkä otti ja painui sen kaverin perään haulikon kanssa ja löysi sen ennen Websteriä ja pamautti pojan aivot